

Sentència 15-00 DE 2 DE JUNY DE 2000

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELLO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: que en data de 26 de gener d'enguany el M.I. Tribunal de Corts, en la causa de referència, va dictar sentència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Ivan G.M., com autor responsable del delictes major d'introducció de petita quantitat de producte estupefaent cocaïna de l'article 163 del Codi Penal i del delictes menor de conducció de vehicle automòbil sota la influència de begudes alcohòliques de l'article 305 del mateix Text Legal, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de SIS MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL, SUSPENSIÓ DEL PERMÍS DE CONDUIR per un període d'UN ANY, MULTA DE CENT MIL (100.000) PESSETES i al pagament de les despeses processals causades."

II.-RESULTANT: que la sentència la part dispositiva de la qual ha estat transcrita es fonamenta en la següent premissa de fets provats: "Són fet provats i així es declara que en data 28 de maig de 1.999, vers les 4,50 hores, el Servei de Policia controla a la Avda. Dr. Mitjavila d'Andorra la Vella al processat Ivan G.M., major d'edat, de nacionalitat espanyola i condemnat per un delictes de furt d'ús de vehicle i unes contravencions penals de conducció il·legal i furt per sentència de l'Hble. Tribunal de Batlles de data 2 de març de 1.995, quan, procedent del Coll d'Ordino i observat des de que passà pels túnels de sant Antoni, circulava conduint el vehicle marca BMW, matricula (E) B-3715-OL a gran velocitat.

Practicada la prova d'alcoholèmia al processat Iván G.M., aquesta donà el resultat positiu de 1,19 grams d'alcohol per litre de sang.

Que al moment del control del processat Iván G.M., s'incautà pel Servei de Policia en l'escorcoll que se li practicà, 5,1 grams de producte estupefaent cocaïna, que havia adquirit a la vila de Barcelona aquella mateixa nit."

III.-RESULTANT: que contra la referida sentència ha interposat recurs el processat Ivan G.M., sota la direcció tècnica de l'advocat Salvador CAPDEVILA, el qual en el seu escrit d'interposició de recurs, de 10 de febrer de 2000, va sol·licitar que la privació del permís de conduir fos només per quatre mesos en comptes de l'any que va establir la sentència. Com a fonament del seu recurs va al·legar error en l'apreciació de la prova per part del Tribunal a l'afirmar en la sentència recorreguda que el processat "circulava conduint el vehicle BMW matrícula (E) B-3715-LO a gran velocitat" i d'aquesta afirmació no hi ha cap prova en la causa, sent l'única referència a aquella informació l'informe de la Policia que va precedir a la instrucció sumarial, informe policial que no deixa de ser una simple denuncia pel que a falta de tota prova testifical dels propis agents de Policia el Tribunal no disposa de base per a establir com a provats aquests fets, donat que tampoc existia en el lloc dels fets un aparell de radar que controlés la velocitat. Com a segon motiu del seu recurs el recurrent va adduir la inseguretat jurídica a que conduïa la sentència. La pena de suspensió del permís de conduir és accessòria i es troba en funció de la naturalesa del delictes comès podent ser la multa pena principal o accessòria. Tenint en compte els delictes pels quals ha estat condemnat el processat la pena principal seria de sis mesos de presó condicional i les accessòries de multa de cent mil pessetes i la suspensió del permís de conduir per període d'un any. Per a una taxa d'alcoholèmia de 1,19 gr/l. (amb la legislació anterior el límit estava en 1,20) la línia acusatòria del Ministeri Fiscal en aquests delictes no supera la multa de seixanta mil pessetes i la suspensió del permís no supera els quatre mesos (no existint segons la sentència circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal), sent criteri observat pels Tribunals andorrans que en aquests casos les penes imposades no són superiors als 4 o 6 mesos de suspensió del permís de conduir, tal com en resulta de l'examen de la jurisprudència recent del M.I. Tribunal de Corts i del Tribunal de Batlles. En el tràmit de la Vista va insistir en el seu recurs: no hi ha cap prova de l'excés de velocitat, sent l'informe de la Policia simple denuncia, sol·licitant que es reformés la sentència per a imposar al processat la pena de sis mesos solament pel delictes d'estupefaents sense condemnar-lo per conduir amb excés de velocitat per falta de tota prova sobre aquell fet.

IV.-RESULTANT: que el Ministeri Fiscal s'oposà al recurs del processat sol·licitant la confirmació de la sentència recorreguda. Va senyalar el Ministeri Fiscal en el seu escrit de compareixença que "malgrat el recurrent consideri que no resta provat l'excés de velocitat fou el mateix el que a preguntes del Ministeri Fiscal en la data del judici oral reconegué haver estat controlat pel Servei de Policia pel motiu del seu excés de velocitat". Va refutar també el Ministeri Fiscal l'argument del recurrent sobre el límit de la taxa d'alcoholèmia senyalant que l'art. 305 del Codi Penal tipifica com a delictes la conducció de l'automòbil sota la influència notòria de begudes alcohòliques o amb una taxa d'alcoholèmia superior a 0,8 gr/l. Establint com a pena la de presó fins a sis mesos, precepte que posat en relació amb el de l'art. 163 CP., tipus pel que també fou condemnat el processat, que preveu una pena de fins a cinc anys, no fa en cap cas desproporcionada la pena imposada pel Tribunal en la sentència recorreguda, la confirmació de la qual va sol·licitar. En el tràmit de Judici Oral el Ministeri Fiscal va donar lectura a la declaració que va prestar el processat en el judici reconeixent que fou controlat pel Servei de Policia per conduir amb excés de velocitat, tornant a sol·licitar la confirmació de la sentència, quedant vistos els autes del recurs de referència.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que el plantejament del recurs queda limitat a decidir si s'ha de considerar fonamentada la sentència en quant a la condemna pel delictes de conduir a velocitat excessiva sota els efectes de begudes alcohòliques de l'art. 305 CP i si s'ha de considerar proporcionada la pena imposada pel delictes d'introducció d'estupefaents en petita quantitat, de l'art. 163 CP, ja que són els dos extrems que defineixen la impugnació formulada pel processat contra la sentència.

II.-CONSIDERANT: que per a resoldre les qüestions plantejades en el recurs es precis remetre'ns a l'acta del judici oral en la que consta que el processat Ivan G.M., amb antecedents penals, a preguntes del Ministeri Fiscal va contestar: "fou controlat pel Servei de Policia per excés de velocitat"; "se li practicà la prova d'alcoholèmia amb resultat de 1,19 grams d'alcohol per litre de sang"; "en l'escorcoll se li troba cocaïna que se li havia donat com a

pagament d'un treball de contraban"; "n'havia consumit pujant de Barcelona" afegint a preguntes de la seva defensa que "es va casar"; està "penedit dels fets"; "ha deixat el contraban"; "fa de monitor (d'esquí) i ajuda la seva dona a la botiga", davant el resultat probatori del qual el Ministeri Fiscal va elevar a definitives les seves conclusions retirant l'acusació per conduir el vehicle sota l'efecte de productes estupefaents, sol·licitant les penes d'un any de presó, part condicional; 1 any de suspensió del permís de conduir i 250.000 pessetes de multa", concloent la defensa que era d'aplicació l'art. 169 i no l'art. 163 del CP reputant en tot cas les penes excessives, sol·licitant la de 3 mesos de presó condicional i 100.000 pta. de multa.

III.-CONSIDERANT: que en quant al delictes major d'introducció de petites quantitats de estupefaents (cocaïna) tipificat en l'art. 163 CP pel processat recurrent es va argumentar que aquell precepte no era d'aplicació sinó el de l'art. 169, pel que la pena sol·licitada pel Ministeri Fiscal resultava excessiva. S'ha d'assenyalar a aquest respecte que l'art. 163 del CP. tipifica com a delictes "el cultiu, oferiment, la cessió, la introducció al Principat o l'exportació" així com "el transport o detenció" de les drogues tòxiques a que es refereix, sempre que sigui en "petites quantitats", delictes que castiga amb pena de presó de fins a cinc anys. Així mateix l'art. 169 del CP. castiga amb pena de presó de fins a tres anys "l'ús així com la detenció o la introducció" de "mínimes quantitats" de drogues tòxiques que no siguin del tipus cannabis, pel propi consum. I si bé és cert que no sempre resultarà fàcil establir la línia de diferenciació entre l'àmbit punitiu de l'art. 163 i del 169 CP. en el cas d'autes és evident que els 5,1 grams de cocaïna que li foren ocupats al processat en l'escorcoll realitzat després de la detenció del seu automòbil és més adequat aproximar-lo a la noció de quantitat "petita" que a la de quantitat "mínima" de droga (que a més hauria de reunir la resta de requisits exigits per a l'aplicació del tipus atenuat de l'art. 169), sent també evident -i això és de gran importància als efectes de la justificació de la pena establerta en la sentència- que tot i considerant aplicable el tipus de l'art. 169 la pena prevista per a aquest delictes és de fins a tres anys, pel que de cap manera pot considerar-se exagerada o desproporcionada la pena imposada en la sentència impugnada, la qual ha de ser confirmada en aquest punt.

IV.-CONSIDERANT: que pel que es refereix al segon delictes, de conducció (a excessiva velocitat) sota els efectes de begudes alcohòliques, la impugnació ha de ser igualment desestimada. L'art. 305 CP. tipifica com a delictes (castigat amb la pena de presó de fins a sis mesos) als que condueixin un vehicle automòbil sota els efectes notoris de begudes alcohòliques "o" (s'ha de prestar atenció a aquesta proposició) "quan el grau d'alcoholèmia sigui superior a 0,8 g/l o sota l'efecte de drogues o estupefaents". La exigència de que sigui "evident" la influència de les begudes alcohòliques en la conducció no s'exigeix en la segona proposició del tipus delictiu, quedant substituïda per una determinació objectiva del grau de alcoholèmia (0,8 g/l). El Ministeri Fiscal al concloure en definitiva la formulació de la seva acusació va renunciar a acusar pel delictes de conduir sota els efectes de drogues o estupefaents. No n'apareix discutida l'objectivització del grau de alcoholèmia del processat en la ocasió d'autes, fixada en un 1,19 g/l la qual cosa suposa superar en més del cent per cent el grau d'alcoholèmia contemplat en el tipus penal. Si a més es tenen en compte els antecedents del processat (prèviament condemnat pel delictes de furt d'ús de vehicle i contravencions penals de conducció il·legal i furt, com consta en el Resultant de fets provats) és necessari concloure que, en contra del sostingut pel recurrent, les penes imposades per la sentència de cap manera poden considerar-se desproporcionades.

V.-CONSIDERANT: que en quant a la prova que va disposar el Tribunal per a fonamentar la seva sentència de condemna pel delictes de conduir sota els efectes de l'alcohol en la sang (ja que en quant al delictes de introducció i possessió de drogues tòxiques existeix la prova objectiva de la seva ocupació), el recurs ha de ser també desestimat. El processat va confessar en la seva declaració davant el Tribunal (apart de les seves declaracions anteriors en la Instrucció) que la Policia el va controlar per excés de velocitat, corresponent a la lògica del raonable que la Policia no deté ni controla a un conductor que circula prudentment, ateses les circumstàncies, sotmetent a aquell control només als qui conduint un vehicle a motor van creant situacions de perill i de clara infracció dels reglaments de circulació rodada. També va reconèixer el processat que després de la seva detenció se li va practicar la prova de l'alcoholèmia que

va donar un resultat de 1,19 g/l i que a continuació en l'escorcoll realitzat en el seu vehicle li van trobar la cocaïna que portava, que va atribuir al pagament d'un servei de contraban que havia fet. Com ha declarat aquest Tribunal (singularment en la STSJ 08-96 de 17.5.1996) el Tribunal pot fonamentar la seva plena convicció i condemnar utilitzant solament la prova d'indicis, sempre que reuneixin els requisits que la jurisprudència exigeix per a que pugui atribuir-se-li suficient poder provatori i de convicció persuasiva. En el present cas no només existeixen dits indicis sinó que la pròpia confessió del processat, en el moment més solemne del procés com és el judici oral, en presència de la seva defensa, subministra una prova directa de la comissió per ell dels fets dels que ha estat acusat, pel que la sentència ha de ser íntegrament confirmada.

VI.-CONSIDERANT: que les despeses processals han d'imposar-se al recurrent el recurs del qual hagi estat totalment desestimat.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat pel processat Ivan G.M..

2.- Confirmar íntegrament la sentència dictada en la causa 109-1/99 pel M.I. Tribunal de Corts en data 26 de gener de 2000.

3.- Imposar les costes del recurs al recurrent.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.